

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 28 de setembre de 2022

Catequesi sobre el discerniment n. 3. Els elements del discerniment. La familiaritat amb el Senyor

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Reprenem les catequesis sobre el tema del discerniment —perquè és molt important aquest tema per a saber què passa dins nostre, sentiments i idees, hem de discernir d'on venen, on em porten, a quina decisió— i avui ens aturem en el primer dels seus elements constitutius, és a dir, la *pregària*. Per a discernir cal estar en un ambient, en un estat de pregària.

La pregària és una ajuda indispensable per al discerniment espiritual, sobretot quan involucra els afectes, consentint adreçar-nos a Déu amb senzillesa i familiaritat, com es parla a un amic. És saber anar més enllà dels pensaments, entrar en intimitat amb el Senyor, amb una espontaneïtat afectuosa. El secret de la vida dels sants és la familiaritat i confiança amb Déu, que creix en ells i fa cada vegada més fàcil reconèixer allò que a Ell li agrada. La pregària vertadera és familiaritat i confiança amb Déu. No és recitar oracions com un lloro, bla, bla, bla, no. La pregària vertadera és aquesta espontaneïtat i afecte amb el Senyor. Aquesta familiaritat venç la por o el dubte que la seva voluntat no sigui per al nostre bé, una temptació que a vegades travessa els nostres pensaments i torna el cor inquiet i insegur o amarg, també.

El discerniment no pretén una certesa absoluta —no és químicament un mètode pur, no, pretén una certesa absoluta—, perquè es refereix a la vida, i la vida no sempre és lògica, presenta molts aspectes que no es deixen encaixar en una única categoria de pensament. Voldríem saber amb precisió què s'ha de fer, però, fins i tot quan passa, no sempre actuem en conseqüència. Quantes vegades hem viscut nosaltres també l'experiència descrita per l'apòstol Pau, que diu així: «No faig el bé que voldria, sinó el mal que no voldria» (Rm 7,19). No som només raó, no som màquines, no n'hi ha prou a rebre instruccions per a complir-les: de la mateixa manera que les ajudes, els obstacles per a decidir-se pel Senyor són sobretot afectives, del cor.

És significatiu que el primer miracle fet per Jesús a l'Evangeli de Marc sigui un exorcisme (cf. 1,23-27). A la sinagoga de Cafarnaüm allibera un home del dimoni, alliberant-lo de la falsa imatge de Déu que Satanàs suggereix des dels orígens: la d'un Déu que no vol la nostra felicitat. L'home posseït d'aquest passatge de l'Evangeli sap que Jesús és Déu, però això no el porta a creure en Ell. De fet diu: «Has vingut a destruir-nos?» (v. 24).

Molts, també cristians, pensen el mateix: que Jesús pot ser el Fill de Déu, però dubten que vulgui la nostra felicitat; encara més, alguns temen que prendre's seriosament la seva proposta, allò que Jesús ens proposa, pugui significar arruïnar-se la vida, mortificar els nostres desitjos, les nostres aspiracions més fortes. Aquests pensaments a vegades sorgeixen dins nostre: que Déu ens està demanant massa, tenim por que Déu ens demani massa, que realment no ens estima. En canvi, en el nostre primer encontre hem vist que el signe de l'encontre amb el Senyor és l'alegria. Quan trobo el Senyor en la pregària em poso alegre. Cadascun de nosaltres es posa alegre, una cosa bonica. La tristesa, o la por,

són, però, signes de llunyania amb Déu: «Si vols entrar a la vida, guarda els manaments», diu Jesús al jove ric (Mt 19,17). Lamentablement per a aquell jove, alguns obstacles no li van deixar complir el desig que tenia en el cor, de seguir més de prop el “mestre bo”. Era un jove interessat, emprenedor, havia pres la iniciativa de veure Jesús, però estava també molt dividit en els afectes, per a ell les riqueses eren massa importants. Jesús no l’obliga a decidir-se, però el text indica que el jove s’allunya de Jesús “trist” (v. 22). Qui s’allunya del Senyor mai no està content, fins i tot tenint a la seva disposició una gran abundància de béns i possibilitats. Jesús mai no obliga a seguir-lo, mai. Jesús et fa saber la seva voluntat, amb molt de cor et fa saber les coses, però et deixa lliure. I això és el més bonic de la pregària amb Jesús: la llibertat que Ell ens deixa. En canvi, quan ens allunyem del Senyor restem amb un sentiment trist, ens fa mal el cor.

Discernir què passa dins nostre no és fàcil, perquè les aparences enganyen, però la familiaritat amb Déu pot dissoldre suaument dubtes i temors, fent la nostra vida cada vegada més receptiva a la seva “llum amable”, tal com diu la bonica expressió de sant John Henry Newman. Els sants brillen de llum reflexa i mostren amb gestos senzills de la seva jornada la presència amorosa de Déu, que fa possible l’impossible. Es diu que dos esposos que han viscut junts molt de temps estimant-se acaben assemblant-se. Alguna cosa semblant es pot dir de la pregària afectiva: de manera gradual però eficaç ens fa cada vegada més capaços de reconèixer allò que explica per connaturalitat, com alguna cosa que brolla del més profund del nostre ésser. Estar en pregària no significa dir paraules, paraules, no; estar en pregària significa obrir el cor a Jesús, acostar-se a Jesús, deixar que Jesús entri en el meu cor i ens faci sentir la seva presència. I allí podem discernir quan és Jesús i quan som nosaltres amb els nostres pensaments, moltes vegades lluny d’allò que vol Jesús.

Demanam aquesta gràcia: viure una relació d’amistat amb el Senyor, com un amic parla a l’amic (cf. St. Ignasi de Loiola, *Exercicis espirituals*, 53). Jo vaig conèixer un germà religiós ja gran que era el porter d’un col·legi, i ell sempre que podia treia el cap a la capella, mirava l’altar, deia: “Hola”, perquè tenia un tracte proper amb Jesús. Ell no necessita dir bla, bla, bla, no: «Hola, soc a prop teu i tu ets a prop meu.» Aquesta és la relació que hem de tenir en la pregària: un tracte proper, afectiu, com germans, un tracte proper amb Jesús. Un somriure, un gest senzill i no recitar paraules que no arriben al cor. Com us deia més amunt, parlar amb Jesús com un amic parla a un altre amic. És una gràcia que hem de demanar els uns pels altres: veure Jesús com el nostre amic, el nostre amic més gran, el nostre amic fidel, que no ens fa xantatge, sobretot que no ens abandona mai, tampoc quan ens allunyem d’Ell. Ell es queda a la porta del cor. «No, jo de tu no en vull saber res», diem nosaltres. I Ell es queda callat, es queda allí a prop, a prop del cor perquè Ell sempre és fidel. Avancem amb aquesta pregària, diguem la pregària de l’“hola”, la pregària per a saludar el Senyor amb el cor, la pregària de l’afecte, la pregària del tracte proper, amb poques paraules, però amb gestos i amb bones obres. Gràcies.